

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

საბჭოთა კოსმოსური ანსამბლი „შვილკაცა“

მათ, შვიდთა გირთა, ისევე
შეაღეს კარი კოსმოსის
და გარსკვლავების ციფციფით
შემოაბიჯეს მოსკოვში.

სულს და გულს მოეფონება
ხმა კოსმოსური მაღლოვის:
აღამიანის გონებას
ლოცავს შვილივე მნათობი.

ეს ლოცვა უკვდავ ჰიმნებად
ზეცილან ჩამოიბატა
შვილი მზის ამოგრაჟინებება —
ჩვენა საბჭოთა „შვილკაცა“.

№ 21 (1319) ნოემბერი 1969

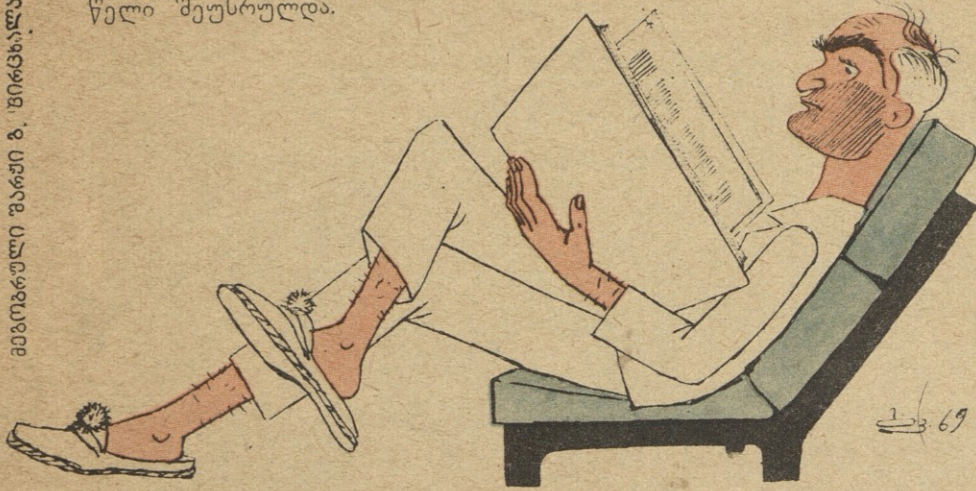
იქნა

გამოცემის 46-ე წელი მასი 20 კპპ.

ნ.ს. ჯ. ლომიძე

რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო პრემიის ლაურეატს, სსრკ მწერალთა კავშირის მდივანს, პოეტ-აკადემიკოსს — ირაკლი ბესარიონის ძე აბაშიძეს დაბადების 60 წელი შეუსრულდა.

მომოხრული ვარაუდით, შირვაზაღმასნი

შენი სამოცი წლისთავზე ვწერ სპეციალურ ბრძანებას და გიქვებ ენას გამოთქმად, გულსა და ხელოვანებას!..

ხმა მაქრის-ფერად გამისდა, დავჯე, ნიანგმან გაგლექე-მსურს, შიგადაშიგ, ღიმილი შეგითამაშო ბაგეზე.

მარადქართული ფესვები და ბედნიერი მიგნებით სუნთქავენ შენი ლექსები, შენი გზები და ფიქრები.

შემოიარე მსოფლიო ნაბიჯით დინჯით, მძიმეთი... სადაცა დაგხვდის ქვეყანა, მჭვრეტელთა მოალხინებდი.

წასველ, ინდოეთს მიმართე, თეთრ ტაჯ-მაჰალის სასახლეს. მუშაირაზე მსმენელებს სულ „ვააჰ, ვააჰ!“ აძახე...

ამერიკაში ჩაფრინდი (ორ „ტუ“-ში ერთად გადაჯექ) და სიმაღლეში აჯობე ეველასზე მაღალ ცათამბჯენს.

ჰოლანდიაში იუაგი და საფრანგეთში გაქვებდნენ... (გულახდილად თქვი: რამდენ ხანს ავსებდი ამდენ ანექტებს?!)

პალესტინაში რაც ნახე, შეპირად ვიცით სუეველამ... კიდევ მაქვს შენთან სათქმელი. ნუ გეშინია, ნუ ღელავ:

შვეციაში რომ გეშინა, პაკისტანს უკვე გეღვიბა. (შენსავით შორს წამიევანდა ჩამოთვლა ეველა ქვეყნისა).

ჰუმორის დიდი ნიჭი გაქვს, ვერვისგან დასაწუნები... შურით გიმხერენ ჰუმორის ნიჭისგან გამარცხულები!

თუ გსურს, ირაკლი, უოველთვის მუაგდე საქებთა სიაში, ასო „ნარ“-ზე არ გამოგრჩე მაგ ენციკლოპედიაში.

ბოლოს ერთ რამეს გისურვებ და დავამთავრებ ამითა: კვლავ განვლე წელი სამოცი მით უებროთა ტანითა!

P. S.

ამ მარკში (ჩემი ახრია) არც მიწისა ხარ, არც ცისა, მის დამხატავსა გიგლასა, თუკი შეუნდობ, კარგს იხამ!

ჩაიწერა ბათუ მელიამ.

შელგენილია „საქმიანი“-თბილყურძენრთველჭურჭვერ-ტრესტის“ თანამშრომლებზე მრავალწლიანი დაკვირვებების შედეგად

1. ამოწურულია ყველა საუბარი, რომელიც შეეხებოდა წუხანდელ სუფრას. ღვინის ან არყის ბოთლის დანახვაზე სუბიექტს ტანში აღარ აზრიალებს.

2. ამოწურულია ყველა საუბარი, რომელიც შეეხებოდა ინფარქტს, ღვიძლის ცეროზს, ნაღვლის ბუშტის ანთებას, კუჭის წყლულს. სუბიექტი ხედავს, რომ, თუ სასიკვდილოა, ყოველ შემთხვევაში დღეს არ უწერია სიკვდილი.

3. სუბიექტი ამჩნევს, რომ სამსახურის საათები უსაშველოდ გაგრძელებულა და შეშფოთებული ფიქრობს: ნამეტანი ხომ არ ავჩქარდი ამ დილას, ქალბატონ ნადიას უარი რომ მივახალე, როცა შვილიშვილის დღეობაზე მეპატიეებოდაო.

4. სამსახურის საათები დამთავრებულია. სუბიექტი და მისი თანამშრომლები ქუჩაში დგანან და ყოველ გამგულ მანქანას ხელს უწვივენ: „ს-ს-სი-უ!“

5. ქალბატონ ნადიასთან სტუმრები ხაჭაპურს ელოდებიან, რათა სუფრას მიუსხდნენ. სუბიექტი ბორჯომს მოსვამს, ტელეფონთან მიდის და რეკავს:

— თინა ხარ?... ჰმ... ჰმ... დღესაც დამაგვიანდება ცოტათი, ალბათ...

6. თამადად არჩეულია ბონდო. „დაჯგანჩობს ეს შობელქაოლი... თუმცა ღვინოს მგონი არა უშავს“, — ფიქრობს სუბიექტი. ბონდო საიჭკოდ და გულუბრყვილოდ იღიმება.

7. შესმულია პირველი ყანწი — წინაპართა სადღეგრძელო.

8. სუბიექტი ფიხზე ღვას და ამბობს:

— ... დიახ, ქალბატონი სესილია შემიძლია შევიდარო... დათიკო, მე არ გიშლიდი მგონი ხელს...

9. „კაცი ვარ და ქუდი მხურავს, ქულს არ ვუნდი არავის...“

10. სუფრიდან ქალები გაძყავთ.

— ალაგირდი ვარ ჩემს დათიკოსთან! მ-წუ! რამხელა კრეტინია ეს ბონდო!

11. — ...ეს იმ თჯახს, რომელი თჯახიც... რომელმა თჯახმაც... რომელ თჯახსაც... რომელი თჯახისაც... რომელი თჯახითაც... რომელი თჯახადაც... რომელი თჯახიც...

12. — თინა, გძინავს, თინა? თინა! ბორჯომი! თინა, ბორჯომი! მიშველე, თინა, გიკვლები!

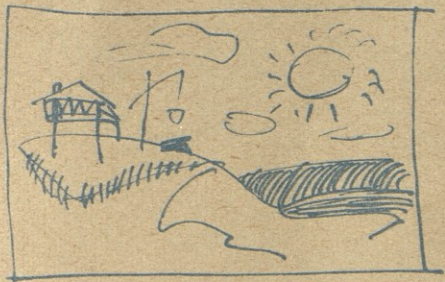
ამ. მგელაძე

ჩვენი განსაჯირო

სევასტი გვიმრამდე დარბი გლეხის ოჯახში და-
იბადა. სოფლის სკოლა სევასტის საცხოვრებელ
ადგილიდან 5 კმ-ით იყო დაშორებული. მისი მე-
ზობელი იაკინთე ჩახრუხაძე ამბობდა, სევასტი
ნიჭიერია უდავოდ, მაგრამ სკოლიდან შორს
ცხოვრობს და ამ დიდი გზის გავლაში ავიწყლედ-
ბა, რასაც ასწავლიანო.

მეექვსე კლასში იყო სევასტი, ჭარში რომ გა-
იწვიეს. დედამისმა რაიონის სამხედრო კომისარს
კიდეც შესჩივლა, სად გაგრილა მეექვსე კლასის
მოწაფის ჭარში გაწვევაო... კომისარმა მოკლედ
უთხრა: არმიაში ჩვენ არა კლასისა და განათლე-
ბის მიხედვით, არამედ ასაკის მიხედვით ვიწვევ-
თო.

სევასტის მისივე სკოლის უფროსკლასელი
ფრიადოსანი მოსწავლე ეფროსინე უუვარდა.
გოგომაც თანაუგრძნო... ჭარიდან რომ დაბრუნ-
და, ქორწილი გადაიხადა და კოლმეურნეობაში
დაიწყო მუშაობა, ეფროსინემ კი თბილისში და-
ამთავრა ინსტიტუტი და ერთ-ერთ სავაჭრო ორ-
განიზაციაში ბუღალტრად მოეწყო. განათლება-
ში სხვაობამ ხელი არ შეუშალა სევასტისა და
ეფროსინეს სიყვარულს. ეფროსინე ნაჭირავებ
ბინაში ცხოვრობდა, გამოიტაცა სოფლიდან ბიჭი
და წამოიყვანა ქალაქში. ჩამოვიდა სევასტი ქა-
ლაქში ცარიელი ჩიბითა და კუჭით, თეთრ პურს
მხოლოდ ვიტრინაში ნახულობდა. მაშინ მეულ-
ლემ სევასტი კიტრისა და პამიდორის გამყიდ-
ველთა კურსებზე შეიყვანა. სევასტიმ წარჩინე-

ბით დაამთავრა კურსები და, პრაქტიკის გავლის
შემდეგ, ერთი პავილიონის დახლიც ჩაიბარა.
იხე მოხერხებულად უიღდა კიტრს და პამიდორს.
რომ მალე მალაზიის გამგე გახდა, ამხანაგობაში
შევიდა და ოთხთახიანი ბინაც დაირტყა. სევას-
ტი ჩემი შორეული ნათესავია, მე აკადემიის
ერთ-ერთი ინსტიტუტის მეცნიერ-მუშაკი ვარ.
ერთხელ მივედი სევასტისთან სამხსახურში, მის
გვერდით ატელიე იყო და შიგ შევიარე, საკოს-
ტუმე მომეწონა, გადავწყვიტე, ამ ატელიეში შე-
მეკერა კოსტუმში, განზრახვა სევასტის მოვასხე-
ნე. სევასტიმ ცოტა რა იყოს მწყინა, მერე მით-
ხრა: მე შევალ, ნაჭერს გამოვიტან ჩემი ფულით,
ოღონდ სხვან შეაკერინეო. „რატომ?“ — შე-

ვეკითხე მორიდებით, — „იმიტომ, რომ მე ახლა
მანდ ორ კოსტუმს ვაკერინებ, თითოში ას მა-
ნეთს ვაძლევ მარტო შეკერვისათვის, შენ კი გა-
დაიხზი 27 მანეთს და თავი მომეკრებაო... მიხ-
ვდებიან, ნათესავები რომ ვართ, გვარიც ხომ
ერთი გვაქვსო... საგონებელში ჩავვარდი, დიდი
ფიქრის შემდეგ ვიპოვენი გამოსავალი: კოსტუმში
სხვის გვარზე შევაკერინე.
აი, როგორ გამომაცვლევინა გვარი კიტრებისა
და პამიდორების გამყიდველმა. ახლა, როცა ამ
კოსტუმს ვიცვამ, ჩემი თავი სულ იმ გვარისა
მგონია, რომელითაც კოსტუმში დავუკვეთე.
კარგია მერე ეს?!

ხალაგარე მგელაძე

ნ.ს. ჯ. ლოლუასი

იურიდიული კონსულტანტია

პითხვა: გავიცანი მოქალაქე გოგო-
ნა მ. რ. დამეგობრების მიზნით დავა-
ტიყე კინოში. სენსის დაწყებამდე ვა-
ჭამე ნაყინი, მაგრამ ჩვენ ხასიათებით
ვერ შევეწყვეთ ერთმანეთს.

მეკუთვნის თუ არა მასზე დახარჯუ-
ლი ნაყინისა და კინოს ბილეთების
ფული?

პასუხი: არავის არა აქვს უფლება,
დაგიკავოს აღნიშნული თანხა!

პითხვა: ჩემს ბოსტანს შემოეჩვია
კურდღელი. მიუხედავად მრავალგზის
გაფრთხილებისა, იგი თავისას არ იშ-
ლის და მინადგურებს ნათესებს. ნადი-
რობის სეზონის გახსნამდე კი დიდი
დროა.

მაქვს თუ არა უფლება, ვადაზე აღრე
მოვკლა იგი?

პასუხი: 1 ნოემბრის 7³⁰ წუთამდე
თქვენ არავითარი უფლება არა გაქვთ

არამც თუ ფიზიკური, არამედ რაიმე
მორალური შეურაცხყოფაც კი მიაყუ-
ნოთ აღნიშნულ მხეცს.

პითხვა: ოჯახური უსიამოვნების
დროს ჩემს მეუღლეს წამოსცა: „წა-
ვალ, მოგშორდები, დავიკარგებო...“
მაგრამ ამაოდ. მე გულუბრყვილოდ
ვენდე მის სიტყვებს (მოწმეები მყავს)
და მწარედ მოტყუებული დავრჩი...

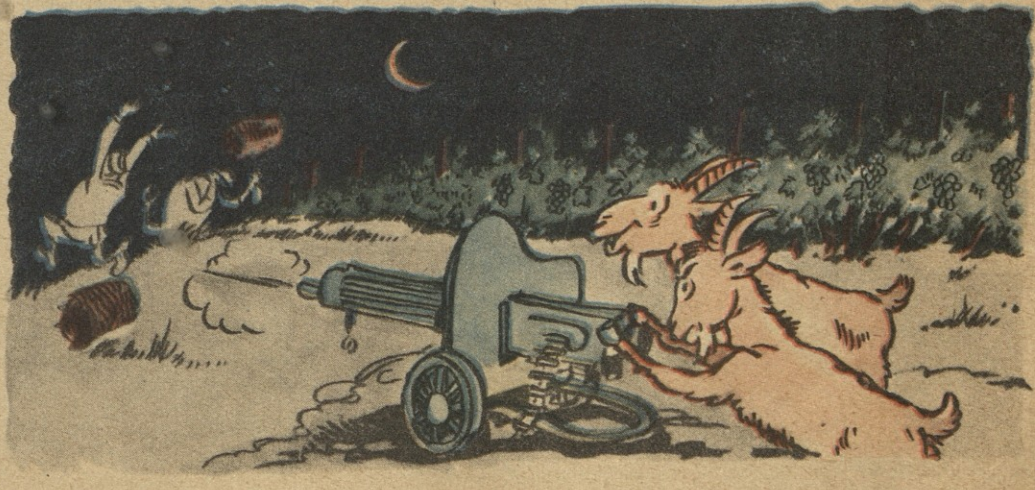
მეორე ცოლი მოვიყვანე.
მაქვს თუ არა უფლება, არ ვცნო პირ-
ველი ცოლის არავითარი პრეტენზია?

პასუხი: თუ წარმოდგენთ ექსპერ-
ტის მიერ დადასტურებულ ცნობას,
რომ ეს სიტყვები მართლა თქვენი ცო-
ლის პირიდან ამოვიდა, არამცთუ მეო-
რე, არამედ მესამე ცოლის მოყვანის
უფლებაც გაქვთ!

კონსულტანტი ნომადი ბარტანია

ნ.ს. ა. კანდელაკისა

— წავიდნენ ახლა და იქაბონ, თხამ შეგაკამ ვენახიო!

გოსპლ-პარტიული დეპიონენი

- Gorchnia — შიილი ქალი.
Хмель — ხმელი.
Угол — კოხე (მეგრულად).
Угол — ნახორი (გურულად).
Самшит — კაცი, რომელიც თითო იერაზეც ცისუმს.
Лестница — მეტევე ქალი.
Шахматы — შა-აბაის დედები.
Поясница — ახსნა-განწარტება.
Парная Бани — ბანი ორ ხმაზე.
Качалин — მელიტი კაცი (ქართლ).
Тучи — ტური (რუსულად წაღებული კართულიაში).

საქართველოს სახელმწიფო უწყებანი

პროტექტორი

ქ. თბილისის ზეირის № 2 სახლის მცხოვრებლები ამ დღით გატარებულნი იყვნენ: მათ მცხოვრებნი — მასს ბინა-ბინაზე წლები ყველი პირველი დეკორი და საღვთე მოქმედება აღმა, მუშობა დაწყო, ფურცლებზე წერი.

- ვეფხე, შე გაყო, ვეფხე ხომ აღანი გარ?
— იფანე უფრო ჩაყო ხელი და ბოლოში გაქვალა 1.000 მანეთი ამოიღო, ვეფხეა და ბოლოში გაქვალა. ამ უკანასკნელს კი ყველი პირველი გახსნა, ფული მიე გული, თან იფანე უფრო, ფული არ დავიღო, უფრო:
— რა ვეფხეა, შენ უფრო მეტი ოლილიაბა როგარ მანეთი შენ ბოლოში გაყო? 2.000 მანეთი ხელი ამ დროს მიაქვამ?

- მერე დღეს მანამ მონაწილეობა დანახივები 2.000 მანეთი გაქვალა. მანამ უბრალოდ, მანათი მხოლოდ იფანე შელის სახელით გაბარება და შეგარება, წყალსაგებობა წყალსაგებობა.
— მანამ დროთაშორის დღესაც ვლან ბრატოვსკი-ბრატოვსკი სახელით გაქვალა. მანამ მხოლოდ 3.000 მანეთი დღეს ხელი, ფურცლებსაგებ წეს პირი, საღვთე კრება, კრება სეს და კრებად გატარება დრო. ბოლოს მიყვან და უფრო გაქვა დრო გატარებენ... ახლა იგი სახი წოთი ზის რეანის მანეთსაგებ ნაწილსაგებ.

ზაღო მისამინიონი.

- ზემოდან რა მსხარეაა ბაირმდებთ, ვიღაცეტი რთუ აარაღ ბა-მუშაპროტირირ?
— ერთ თვეთაშორისა თუ ბაირმდებთაგანი, მალე იქნება ვიღაცეთი: ბალავორინდებთი თბილ კაპონებთი და ბაზაფრაზე იხარ გათავიბთი.

საქართველო

ჩვენი მითხველი, საღამო შენდა!
ო, ნუ ჩაბიძელი ამ ლუქს ანკობად გახსოვს, რა ლამაზ სტუდოში მდებარე იმდღეანდელი ჩვენი გაიხობა?
მე სხვა ბინაში დავტევე მამინ და შენთან მოხვედი ისე, ანაზად. განა სინამრდულ დავტევე ბნამი, პირიქით, გული შენი განაზღ:
ვიმუხსაფეთ ტბილად, განტკრობით, ჩვენს მხამ სიბოხო და საბაშ ახლდა და ტელეფონით ჩვენი გაიხობა და მეგობრობის მიზეზი გახდა.

მედიკალინა

მდიკალინა, მე მოვს საქართველოს სახელმწიფოებში ბულ-შემატებარა, რომლებიც ფეხებში შეწერილი ბილი ჩემ-მედიკალინა სიცილებდნენ. მოქმედ, კამპილიონა და ნერვიზი, გავაზნავე დარა ვეფხეაჩი სტადიონს!
რაგონ? მე ვაფეხეებში, მოიწინებეთი აღბურთვეთ და სა-თქმელი ბოლოში მიაქვალთ.

ბები დავიწვე ფეხებრის, როგორც ფიფინი სახელწოდება ვიჩვენებთ, ფეხით ოპონობენ შარბალო, სწრაზო თავისი შედეგებზე ხელზე, შეარსი ვინაფინ ათავს მანქანადახმანე მალს არ ატარენ. სინამრდამ ამ სახეის ფეხებრის დატყვე-ფეხებრის ოპონობენ არა გაიხან განმარტობაში, თითოეულ ტაბის ხანკარდობაში 45 წუთს შედეგებს, ო. მ. მატრი სულ 90 წუთს კრძალვებში. თითოეული ვენდობი თვარეგანე მო-თითოეული ვენდობი, ო. მიოდღეს ერთობულად 22 ფეხებრებრელო, თითოეული ვენდობი აქვს კამპილიონის მტარება და არა მოიპოვებს, ო. პ. პიტენიდალურად შენსტუდობაში, რომი ერთი მატრი განმარტობაში ოპონობის 28 ფეხებრებრელო. აქამდე აღი მოცხადებენ, ის სავალდებულო ცნობილად ამხ-ვა, ჩემი კლავითი მუშობა წრადამ ამ ტბადად იწებება, ამ დაწვეთვალად დღეს, როცა ფეხებრის მატრი ექვით ვარა-ღებულად სათი შეწერე (არავადგინ მოგახსენებთ ბილიონს შედეგზე დაწარქვად დროს და ფულზე), შეწერულად დაქნა-და კიბავა: თითოეული მატრი 8 რამდენ წუთს ოპონობენ ფეხ-ბურთილებზე?
90 წუთოსი, რტკვის საკმეტი ჩაუხლებადი ვულშემატებარე. მეც ასე მეფინა, მატარი მივეყვი საკმის მსკლდობას:

ანამს კარგ დამკრძალვებრელოში, უწყვილი კამპიში საშუ-ლოდ კარგად 5 წუთს 35+5=40
2. მატრის განმარტობაში რითავე გასს საშუალოდ სცილ-დებენ კარში ვარტკლავებ ზურის 80 პირიქედს, ეს კი დაბ-ლებიში. შედეგებს 20 დღეებში. ამ ბურთების მოტანას და მტარის მიერ მის ოპონირ შედეგებს! დაბოლოებით მატრი-სა. 7 წუთს. ო. 40+7=47
3. გატკლავ ბურთების შედეგზე ზეფინ-კონსტანს, საშუალოდ მატრის განმარტობაში მატრის 3 წუთს. 47+3=50
7. მიღებულ წამსტულ ფეხებრებრელოს სობლაცობენ, ექვით შეწერებრელოს და მიღების დღეებში რამდენად დაბ-ლობა 8 წუთს. 50+3=53
8. წუნს ცხოვროფ ფიფინს ქმ მოწინადადების მოდელზე სა-კამოდ ვაფეხეობლად სტუდენტობა) შეარ დროს ვაფეხე-ბრელოდ უტყვის ვარტკლავებ, 7 წუთს მატრის, 53+7=60
9. მატრის განმარტობაში კრავლ შეწერე დაბოლოებით 20-ქვი მანერ მატრის ბურთი, ო. ს. სულ 40-ქვი, სანამ ისინი ბურთის მოდელზე დაბარტებენ, მინიმუმ 10 წუთს იკარებენ. 60+10=70
მეფეხეობაში აღარ ვიღებენ ვაფეხეობლანინებულ, ექვირი მოკლდენებს (მეც შენატანის დანიშნების დროს კამპის, ან ფეხ-

სახელი
— დიდი მინალო გეფეხეობლი
— ვინ?
— არა, ჩვენი ახალი თანამშრომელი
— რაია ახალია, წლოწოდებ შეტირა, ჩვენიანი შეწოთის...
— ტემ პანე! სულ თავის სტოლიან ზის, რაო-ცას წერს!...
— ეს შეფინ სწორის ამბობს: ეგ კაცი რატენ შეტირა და უტყვარენ უნდა იყოს! ცხრა საათზე მო-ვა, ზურად ექვებზე წავა.
— არც მე შეფინის ნამეტანი ვაპარსული და გაბარებულული მამაკაცი.
— კაცს კაცობა უნდა ტყუობოდეს, იმისა არ იყოს, სურვარებ თუ შეგიფეხეობრებ, ერთი კარგა უნდა დალოთის კრავლ, მა რითყენ მოივად?
— ახას ორ ჭიკაძეზე მეტს ვერ დალოვეფინი?
— ახლაც დგას და ბუტერბრეობებს ჭამს პერეფეხე...
— ოჰ, მავან, შენ ხარ ჩემო ბატონი, არაფერი არ იყოს!
— ერთს არ მოვა ფუტბოლზე და არ ისპო-რებს!...
— მეც კი არა, შანმანეს არ ვეთამაშებამ ათ წუთის: სამუშაო საათიაო!...
— ოხოხოია მრევალებამეფივით არ იყოს და სულ ის აცეკია პირზე... მასკანი და ლო... დონიციეტი.
— არ ვაგს ქეკ ვართოდლ ვაქვალეს!
— მავის თავზე ერთი წესტირის კეკა ვერ ვხე-ბე!
— კი, ნამდივოდლ. არ ვეადებრებ!
— მავა? იგი, ვაქო? ოჰ... რინა მავა?
— არა, ჩვენი ვაბო ფულსაც აცეკვის და ვეკე-ციკავა. დებრთმაც შეარფოს! მავისავითი კაციყვის კი არ ითვლის.
— კი, მავარს სწორედ ეგ არის ბაბილს!...
— მორჩი, კაცი, ამბავი! თანაც, სინკის მავ-გიერ, ასინის ამბობს!...

ზურადან ჭირლანაზეფილი

საქართველოს ჟურნალი

ქვეყნის
კულტურის

ქვეყნის კულტურის

იყო ერთი კაცი, რომელსაც ძალიან უყვარდა ყურბანი. ერთხელ იფიქრა: მოდი დავწერავ; წვენს ჭურჭელში ჩავასხამ და იმ თვეებში დავლევ, როცა ყურბანი არ იქნება, ყურბანის წვენი კარგი, თორემ კურკა და ჭაჭა არც მიყვარსო. (რა იცოდა მაშინ, ჭაჭას რა მომავალი ელოდა!)

ასეც მოიქცა. გავიდა ხანი. ერთხელ, სადილობისას, მოაგონდა სიტხე იგი. დალევს წინ გემო გაუსინჯა. საშინლად არ მოეწონა, მკავე იყო და კიდევ რაღაც უცხო გემოც ახლდა. იფიქრა: რა ვიცი, რა ჭიმბური რეაქცია მოხდა ამ ხნის განმავლობაში? ჯერ ჭიმბი იმ დონეზე არაა, ლაბორატორიულად რომ შევამოწმო, იქნებ მომწამლავიც კი იყოსო. ერთი მწოლიარე, მისუსტებული 91 წლის ბებია ჰყავდა. იფიქრა, მაინც სასიკვდილოდა გადაღებული, მაგას დავალევინებ და გავიგებ, აწყენს თუ არაო.

— ბები, ერთმა ინდოელმა ექიმმა ჩა-

მოიარა. შენ გამახსენდი და წამალი გამოვართვი, დალიე, იქნებ მოვარჩინოსო.

ბებიას გული აუჩუყდა: რა მოსიყვარულე შვილიშვილი მყავს, სულ ჩემზე ფიქრშია, მაგის ჭირიმეო, და გადაჭრა მიწოდებული მოზრდილი ჭიქა.

გემო არც ბებიას მოეწონა, მაგრამ წამალია და, აბა, წამალი გემრიელი რად უნდა იყოსო.

ცოტა ხანში ბებიას რაღაც სასიამოვნო და თბილმა ყრუანტელმა დაუარა მისუსტებულ სხეულში და მეორე ჭიქა მოიი-

ხოვა: მაინც არაა რეცეპტზე აღნიშნული, დღეში რამდენჯერ უნდა მივიღოო. ეს ჭიქა სასწაულომქმედი აღმოჩნდა, საწოლზე წამოჯდა და, მაჭამეთ რამეო, დაიყვირა.

მესამე ჭიქით ბრძენი ინდოელი ექიმის სადღეგრძელო დალია. გამოიყენა „ბუნების ძალა“, „ორი მოღუღუნე მტრადი“, „პეპელა, რომელიც ერთ დღეს ცოცხლობს“. „საქართველოს წარმტაცი მთაბარი“ 1.

ბებია, რომელსაც სამი წლის განმავლობაში სამი სიტყვაც არ უთქვამს, ახლა მთლად ენად წავიდა.

გიტარა მოითხოვა, „ორთავ თვალის სინათლევ“ დაამღერა, დავლური დაუარა, ორჯერ შეიგინა კიდევ, რაა ამ პატარა ჭიქით რომ მასმევთ, ლამფის შუშა მომიტანეთო. შვილიშვილი გაშტერებული შეჰყურებდა: ეს რა ვუყავი ბებიაჩემს, რა-ვა გადავრიე ეს დარბაისელი ქალიო!

ოჯახის სხვა წევრები რომ მოვიდნენ, გაკვირდნენ, ბებია ასეთ ყოფაში რომ ნახეს. ბიჭო, რა დააღვიწიე ასეთი, რომ აღამიანს არ ჰგავსო. ბებია პირიქით შეუტია: თქვენ რას ჰგავხართ, თორემ მე, ერთი პოეტის თქმისა არ იყოს, საქართველოს დედოფლობაც კი დამშვენდებოდაო, და, გაბრაზებულმა, რაც ხელში მოხვდა, ყველაფერი დაამტვრია.

მოიწვიეს სახელდახელო თათბირი, დაადგინეს, დაებათ ბებია საწოლზე. შვილიშვილმა თქვა: მაგი ახლა ისეა აწეული და ისეთ ალტყინებაშია, შეიძლება თითონ დაგვაბასო.

ბოლოს ასე გადაწყვიტეს: სჯობს, ჩვენც დავლით, რომ ბებიას გავასწროთო. მაღე დიდი ღრეობა შეიქმნა. იყო სმა უმოწყალო... სიმღერა, ცეკვა, ღრიალი, წივილი-კივილი. ბებია, იმათთან შედარებით ანგელოზს ჰგავდა.

განთიადისას შეწუხებულმა მეზობლებმა ორი მზევრავი მიუგზავნეს: გაიგეთ, რა ხდება მაგათ ოჯახშიო.

ერთმა თქვა: ოჯახის ყველა წევრი გავიყვებულა, ბებიას ვარდაო.

1) ეს ყველაზე პირველ სადღეგრძელოდაა აღიარებული ჩვენს პლანეტაზე.

მეორემ თქვა: აქ საქმე სულ სხვანაირადაა, მე ვფიქრობ, რაღაც ახალი აღმოჩენის წინაშე ვდგავართ, რაღაც ახლანდასაწყისია, რომელიც ჯერ შეუცნობელია ჩვენთვის, მაგრამ გამოვთქვამ ღრმა რწმენას, სხვა აღმოჩენებთან შედარებით, ეს მაინც იქნება ხელმისაწვდომი ხალხისათვის და მისი საკუთრება გახდებაო.

მეორე დღეს ყველა ცუდად გრძნობდა თავს: გულის ძმარვა, თავის ტკივილი და სხვა, რაც ნაბახუსევზე იცის, და რაც თითქმის ყველას გამოგიცდათ.

ისევ ბებია იყო ყოჩაღად: ორი ჩაის ჭიქით დილის მადლი დაილოცა და ამ ღონისძიებას „პახმელიაზე გამოსვლა“ უწოდა. მეორე თქვა: „ხაში ჯერ გამოგონებული არაა, თორემ პახმელიაზე ისიც კარგიაო!“

როგორც სტურუა

ნ.ბ. ო. ჯიჟარბანიანი

— მაგა! რა მომწამლაველი ნივთიერებები იმი?

— „საერო“ და „ნო-მერი“! ვინაჲ უნდა, დავენიძკავები!

719
26/1

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

საყვესმ თანაშერე

„უნდა შემსუბუქდეს
 დირექტორის შრომა!“ —
 განუცხადა მხეცებს
 ღონიერმა ლომმა.
 „თანაშემწე მინდა! —
 დრო არაა მოცდის!
 თქვით, თუ ვინმე იცით,
 ჭემშიარტად ღირსი
 ამ მაღალი პოსტის!“
 ტყეს მოედევნენ მხეცები:
 თანაშემწეს ეძებენ.
 ერთი არის მათი დარდი.
 ერთი მხოლოდ:
 თანაშემწე!
 არაფერზე,
 არაფერზე,
 არ ფიქრობენ
 დანარჩენზე.
 თავიანთი აზრით, ბოლოს,
 მიაღწიეს მიზანს კიდევ
 და ღომს ოთხი კანდიდატი
 წარუდგინეს.
 სპილო წარსდგა პირველი
 (ჰქონდათ მისი იმედი)
 „არ ივარგებს!“ — ბრძანა ღომმა, —
 „მერე რა, რომ არის მშვიდი?!
 ვერ ავიყვან თანამშრომლად,
 რადგან არის ჩემზე დიდი!“
 და აზნიქა წარბი.
 მოიყვანეს ზღარბი:
 „თუმც არაა ლამაზი,
 მაგრამ მერე რა ვუყოთ,
 ჯერ არ თქმულა ამაზე
 ტყეში ერთი აუციც“.
 „არა, რადგან ევა,
 მეც კი მიჩხვლეტს ეკალს!“
 წარადგინეს ძერა:

„აქვს მახვილი მზერა!“
 „არა, რადგან ეგ
 ერთობ მაღლა ფრენს.“
 „მეღა?“
 „არა, რადგან ძალიან
 დიდი ინტრიგანია!“
 სხვებიც დაუსახელეს,
 შეაწიეს ზოგს ქებაც,
 მაგრამ ღომმა ყველაზე
 ბრძანა: „არ გა მო დ გ ე ბ ა!“
 ამიტომ და ამრიგად
 ატყდა ერთი პანიკა.
 „როგორ?! განა ამ ტყეში
 ერთი კაცი არ არის?!“
 იღრიალა ღომმა და
 აებურძგლა ბალანი.
 საიდანღაც მოისმა:
 „არ არის!“
 (და ხმა იყო ნარნარი).
 ღომმა დააყურადა
 და იკითხა ნელიად:
 „ლომი შეუცვლელია?“
 „ლომი შეუცვლელია!“ —
 კვლავ გაისმა ხმა სხვისი
 (ხმაში იყო ლაციცი).
 ყველა შემოტრიალდა,
 ვინ არისო, ნეტავი?!
 ჩანდა მაღლა, ფოთლებში,
 თუთიყუში ტრელთავა.
 სიხარულით პირისახე
 გაუბრწყინდა ღომს,
 და, რადგანაც,
 როგორც ვიცით,
 არ იცოდა დრო,
 თანაშემწედ იმავე წუთში
 აიყვანა თუთიყუში.

ბულგარულიდან თარგმანა
 მუსრან მაჭავარიანმა.

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუგვაძე
 სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მდივანი),
 ს. კლდიაზვილი,
 ნ. მალაზონია,
 ბ. ნიუნიანიძე,
 (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. ზვავილიძე,
 ო. ჭილიძე.

სატირისა და იუმორის შუბნალი „ნინანი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკისპირა № 42.
 Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нинанги».
 ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
 საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწყობად 13/Х-69.
 ხელმოწერილია დასა-ხმად 10/ХI-69 წ.
 ქალაქის ზომა 70×108¹/₈.
 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
 პირობითი ნაბეჭდი ფურცელი 1,4.
 საბ. კვ ცვ-ის გამოცემა-ლოგის სტამბა,
 თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
 ГБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14
 შპგ. № 3091.
 შპ № 02403.
 ტირაჟი 108.900.

უთავობა, უგულობა თუ ორივე ერთად?!

დაიჯერებთ, რომ ახლა, 1969 წელს, საქართველოში, მცხეთის რაიონში, და ისიც ნატახტარისა და ბულაჩაურის გვერდით, იყოს დაბის ტოლი სოფელი და იქ წყალი არ იყოს?
 დაიჯერებთ, რომ სოფელში არხი გათხარონ, მერე მიღებდნენ მოიტანონ, თანხაც დაუშვან და წყლის გამოყვანა მაინც ვერ მოახერხონ?
 ჩვენ ვიცით, რომ თქვენ კი არა, ამას არავინ დაიჯერებს. მაშინ მობრძანდით და იხილეთ სოფელი წილკანი: აქ, ამ სოფელში, სადაც 5.000 სული მოსახლეა, მხოლოდ ერთადერთი წყარო არსებობს და ისიც სოფლიდან ორი კილომეტრითაა დაცილებული.
 და, აი, 1966 წელს საქართველოს სოფლის მშენებლობის სამინისტროს № 14 მოძრავმა მექანიზირებულმა კანტორამ დაიწყო წყლის გაყვანა. მოიტანეს მილები, გათხარეს არხი... გადის წლები, მილები უანგდება, არხი მიწით ივსება და ჩვენ ისევ გვკლავს წყურვილი.
 ახლა გვინდა ისევ გავიმეოროთ და გკითხოთ თქვენ, პატივცემულო რედაქციავ, როცა ფულიც გვაქვს, არხიც მზადაა და მილებიც არ გვაქვს საშოვარი, ამ წყლის გამოყვანას რა უღვას წინ? იქნებ უთავობა? ან იქნებ უგულობა? თუ ორივე ერთად?
 ნეტავ, ყურის ამწევი ვინმე გამოჩნდებოდეს, რომ ამ საქმეს წესიერი პატრონი მიუჩინოს და ბოლო მოუღოს ამდენ წვალებას!

უფალოვით გაყვამაული წილკნელები.

ნ. მ. მახია მალაზონიასი
 — რა არის, გიჟო, ეს?! რა პურია?!
 — შენ თვითონ არ მითხარი, ნახევარი თეთრი და ნახევარი შავი მოიტანეო?!

69-719

ИНДЕКС 76137

22
1989

ნ.ბ. პ. ლომიძის

